

[Erik Eriksen.]

heller ikke, hvor hurtigt denne Hjælp kan komme. Baade Danmarks, Norges, Hollands og Belgiens Befrielse var jo et Led i de Allieredes Kamp mod Tyskland. Derfor siger jeg, at intet lille Land isoleret kan skabe et Forsvar, der kan klare Problemerne, men vi kan gøre det, at vor egen Indsats er med til at give det endelige Resultat. Der er ikke noget, der er mere sikkert, end at de nordiske Lande vil gøre alt for at undgaa en Krig, men vi har ikke Lov til at lukke Øjnene for, at der imod vor Vilje kan opstaa Situationer, der tvinger os ind i den. Den Verdensorden, vi er tvunget til at leve under, er jo den gensidige Afhængighed, og derfor ser jeg saadan paa det, at Isolation i Dag ikke alene er farlig, men i sit Endemaal i Realiteten ogsaa umulig. Derfor ser jeg det som noget lykkeligt, at det nordiske Samarbejde begynder at antage Realiteternes Form, og naar den højtærede Statsminister sagde, at det ikke var nok at deltage i den almindelige europæiske Genopbygning, men at vi samtidig skulde udbygge vort nordiske Fællesskab paa alle Omraader, maa jeg tilføje, at omvendt maa vi heller ikke i de nordiske Lande stille os uden for et større Fællesskab, Norden maa heller ikke isolere sig fra et europæisk Samarbejde, et europæisk Fællesskab af Nationer.

Jeg beklager, at det ikke er lykkedes at faa Regeringen til at anmode om, at Danmark blev repræsenteret paa den saakaldte Seksmagtskonference i London. Danmark er den eneste af Vesttysklands Naboer, som glimrer ved sin Fraværelse. Allerede i Februar forelaa der Meddelelse om, at de tre Stormagter agtede at afholde en saadan Konference, og baade Holland, Belgien og Luxembourg anmodede om at maatte blive repræsenteret, og de fik ogsaa deres Ønske opfyldt. Det synes nu, som om der med hastige Skridt stiles mod Oprettelse af en vesttysk Stat og dermed en vesttysk Regering og Nationalforsamling.

Jeg vil gerne sige, at naar det drejer sig om Vesttysklands Nyordning, er der vel ingen, der kan have større Interesse deri, end vi har, og ikke blot i Henseende til Sydslesvig, men ogsaa i Henseende til erhvervsmæssige Forhold. Vor Handel og Omsætning med disse Omraader har haft en kolossal Betydning for dansk Erhvervsliv, og vi

er jo alle sammen indstillet paa, at saadan maa det blive igen. Vi har altsaa vitale Interesser at varetage netop paa dette Omraade. Men jeg kan ikke lade være at sige, at det synes at være ganske aabenbart, at naar Regeringen ikke vil anmode om Deltagelse i denne Konference, er det alene Frygten for det sydslesvigske Spørgsmaal, der gør, at Regeringen overhovedet ikke synes at turde komme i Nærheden af denne Konference, og derfor spørger jeg: Er det nu ogsaa rimeligt? Er det forsvarligt? Jeg synes det ikke.

Maa jeg om det sydslesvigske Spørgsmaal sige, at den Udvikling, der finder Sted i Landsdelen, vel naturligt fylder alle med Bekymring. Paa to Hovedomraader, hvorom der var og er Enighed her paa Rigsdagen, nemlig Flygtningens Ophold i Landsdelen og Sydslesvigs administrative Adskillelse fra Holsten, er der indtil dette Øjeblik overhovedet ingenting opnaaet. Den intensive Sammensmeltning eller Sammenslutning mellem Holsten plus den uhyre Flygtningeindflydelse og saa Sydslesvig skrider systematisk frem og gør det baade forvaltningsmæssigt, politisk og befolkningsmæssigt. Der har her i Rigsdagen været fuld Enighed om, at denne Udvikling kunde faa de alvorligste Følger for Danmark, og derfor er det vel naturligt at spørge, om den høje Regering paa dette Omraade har gjort alt, hvad der kan gøres. Jeg rejser Spørgsmaalet, fordi det notorisk er saadan, at Tvivlen breder sig i betydelige Kredse.

Saa vil jeg for Resten ogsaa gerne have fastslaaet, at Ansvarret nu ligger hos Regeringen, ikke alene i Øjeblikket, men ogsaa med Hensyn til Fremtiden. Unladelssynder kan faa de sørgeligste Følger, ikke blot for den dansk-orienterede hjemmehørende Befolkning i Sydslesvig, men ogsaa for hele vor Stilling. Derfor vil jeg gerne have fastslaaet, at det er den høje Regering, der har baade Ledelsen, Udspillet og Ansvarret i denne Sag, og den høje Regering skal ogsaa vide, at den naturligvis aldrig skal savne vor positive Støtte, hvis den beder om den. Derfor spørger jeg i Dag, om vi ikke alligevel skulde prøve paa i Fællesskab roligt og nøgternt, idet vi nødvendigvis maa erkende, at paa de to vitale Omraader, jeg nævnte, er der intet opnaaet, at undersøge, om der kan findes andre og nye Veje